

— Излѣзте вѣнъ де! Какво се въртите въ тѣзи прахуляци!

А когато и децата изскачаха навѣнъ, тогава въ кѣщата ставаше още по-тихо и потжно. Печката се сърдѣше, цупѣше се, но никому нищо не можеше да направи. Отъ ядоветѣ въ хладния ѝ жгълъ я изби тукъ-тамъ малко рѣждица, и нищо друго.

Единъ день, когато навѣнъ бѣше много свѣтло и много топло, мжжѣтъ и жената си поприказваха, поогледаха я и решиха да я качатъ на тавана. И отново печката се зарадва, отново слюденото ѝ прозорче премигна отъ доволство. Тя не знаеше какво нѣщо е тавана и си помисли, че тамъ ще бжде весело както презъ зимата.

Още сѣщия день я качиха тамъ. Оставиха я и вече не се

върнаха да я погледнатъ. Наоколо бѣше прашно, глухо и противно. Едно счупено прозорче на покрива процеждаше по мѣничко свѣтлина, но предметитѣ наоколо трудно се разпознаваха. Печката се огледа и изохка, но кой можеше да я чуе на този таванъ?

— Ахъ! Колко лошъ е свѣтътъ! — изплака тя и се преви отъ мжка. Една тухличка въ вѣтрешността ѝ се спуга и наруши за мигъ тишината.

Презъ туй време на счупеното прозорче се показа рoшаво врабче и изцърка:

— Ахъ, колко е хубавъ свѣтътъ! Не плачи, приятелко! Пакъ ще дойде твоето царство. И на мене ми е тежко презъ зимата, но и тогава си църкамъ, както и сега: — Чикъ-чирикъ, чикъ-чирикъ!

Георги Караславовъ

ГЕРГЬОВДЕНЪ

Като ранитѣ пчелички
по ливади и горички
тичатъ весели деца
съ освежени личица.

Кѣсатъ цвѣтчета червени
и гергьовчета зелени,
съ росенъ здравецъ отъ горитѣ
всички кичатъ си ушитѣ.

И съ букети оросени
въ село тичатъ запѣхтѣни,
кичатъ всичко, всичко живо
да е здраво и щастливо;

да сж хората въ кѣщата
весели като цвѣтята
и Гергьовденъ да изпрати
много радостъ на децата.

Младенъ Исаевъ